

PROPELLERBLADET

1983

ANSGÄRSSKULPTUREN I FRILUFTSKYRKAN, KFUK-KFUM LÖVUDDEN VÄSTERÅS

STIG MÄNNERFELDT-B2

Organ för FFV:s kamratförening

PROPELLERBLADET

Organ för FFV Kamratförening

Redaktör och ansvarig utgivare:

Karl Gardh

I redaktionen ingår:

Styrelsen

Föreningens styrelse:

Ordförande:

Karl Gardh, Anders Johanssonsgata 22K, 732 00 Arboga, 0589/13914

V ordförande:

Jan Åke Åkesson, Ekoxgatan 15, 736 00 Kungsör, 0227/12349

Kassör:

Rolf Olsson, Turedalsgatan 42, 732 00 Arboga, 0589/13548

Sekreterare:

Åke Tedesjö, Bakbordsvägen 14, 724 76 Västerås, 021/354406

KFUM-KFUK repr:

David Molin, Polstjärnegatan 59, 724 60 Västerås, 021/116324

Suppleant:

Rune Tellström, Rombergsgatan 61, 199 00 Enköping, 0171/24874

Suppleant:

Roland Rehnback, Iduns Väg 6, 723 55 Västerås, 021/20630

1984 års medlemsavgift 20:- (Tjugo kronor)

Postgiro 340204-7

Flygförvaltningens Verkstadsskolas Kamratförening

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Sid 1	Från styrelsen	
Sid 2	Tvångsarbete i Norrbotten - eller mission	"Egon"
Sid 9	Så föddes ASEA	Roland "Valle" Renbäck
Sid 12	Göran och Draken	5624
Sid 13	Julhälsning	Erik Tunås
Sid 14	Hur hamnade jag på FFV?	Åke Tedesjö
Sid 20	In Memoriam	
Sid 21	En liten inläga	Gunnar Wikström
Sid 22	På väg	Stig Hertze
Sid 26	En blick tillbaka	David Molin
Sid 28	Julnöten	Rolf Olsson

42:or på elevhemstrappan

Det är likadant varje år. Några veckor efter vårt upptaktsmöte på sensommaren där riktlinjerna för årets propellerblad dras upp, börjar bidragen från tillfrågade författare dimpa ner i brevlådan. Och med ens sitter man där och minns tillbaka till den tid man tillbringade vid elevhem och skola. De flesta artiklarna handlar ju om minnen, episoder och målande beskrivningar som känns igen. Hösten är för oss i styrelsen ständiga påminnelser om den epok som alla FFV:are nu har bakom sig, men som ändå känns så nära när man blir påmind om den. Och vi tror att det är det som är det största syftet med Pb att när man läser det ska man för några korta sekunder drömma eller i minnet förflytta sig tillbaks till den tid som för de flesta FFV-grabbar så här efteråt känns som kanske den finaste vi haft. Vi hoppas att ni upplever Pb på samma sätt vi gör när vi första gången läser igenom bidragen. Nackdelen med att jobba med Pb är att när den efter många om och men kommer i brevlådan så är det inget spännande längre. Innehållet är sedan länge känt efter alla turer med renskrivning, hopklippning, tryckning, distribuering osv.

För övrigt är det åter dags för en kamratträff på Lövudden i Västerås, närmare bestämt söndagen den 20 maj 1984. I skrivande stund är det inte riktigt klart med om vi får vara ute på Johannesbergsskolan. Men om allt går som vi hoppas så blir själva kamratträffen åter på skolan och årsmötet och middagen på Lövudden.

Slutligen, glöm inte medlemsavgiften och väl mött den 20 maj 1984. Ha en GOD JUL och ett GOTT NYTT År.

Styrelsen

53 och 54:or! Alla som är intresserade av en klassträff i samband med kamratträffen den 20 maj kontakta 5316 Bengt Nilsson och 5427 Lars Pettersson

TVÅNGSARBETE I NORRBOTTEN - ELLER MISSION?

Det finns skolor som avslutas med en mission - uppdrag, uppgift, kall. FFV kanske gjorde det förr, i alla fall för mig och några av mina i dag fossila kompisar i årskurs -52 (1952 för tydlighetens skull).

Skolan var på den tiden fortfarande fyra år varav de två sista som praktik på förband enligt egen önskan i regel nära uppväxtorten. Jag minns ännu mina föräldrars kommentar "så roligt att få Dig närmare" d v s F10 eller i sämsta fall F5, då jag ringde hem och talade om att vi nu fått praktik-tilldelningen. När jag talade om vart jag skulle trodde de att jag utsatte dem för ett dåligt skämt.

Det var dittills en vacker vårdag som rektorn Ove Ahlgren kallade in samtliga telemontörer (9 st) i lärarrummet och högtidligen förkunnande att trots våra önskningar vore det FV en ynnest att få se oss alla på två år i Luleå - Kungliga Norrbottens Flygbaskår - F21.

I den tystnad som följde satt vi nog alla och sökte placera Luleå på kartan - den nordligaste av oss var från Stockholm. Vi fick några dagar på oss att komma med vettiga argument varför man inte ville till F21 men chocken varade nog längre än betänketiden för ingen protesterade offentligt. Rektorn for upp och ordnade med förläggning och annat praktiskt så i och för sig kom vi till dukat bord, liksom alla nya regeringar i Sverige gör i dag.

5201 Bengt-Olof "Bob" Bengtsson	(Halmstad)
5205 K-G "Egon" Andersson	(Ängelholm)
5206 Jan "Laxen" Forshage	(Halmstad)
5207 Set "Frasse" Franzén	(Lenhovda)
5209 Stig "Pluto" Hertze	(Karlskrona)
5210 Rune Hessler	(Helsingborg)
5212 Lennart "Lelle" Brendling	(Stockholm)
5215 Bernt "Bölja" Karlsson	(Kungsör)
5226 Bo "Valle" Valfridsson	(Linköping?)

5201

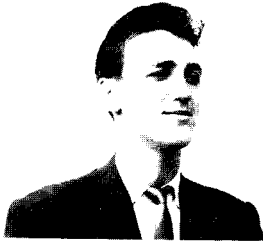
5205

5206

5207

5209

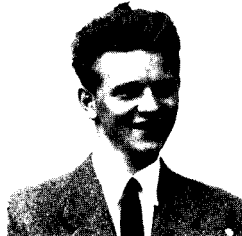
5210

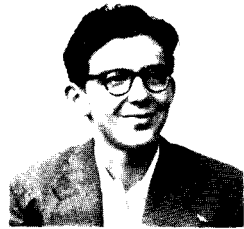
5212

5215

5226

5229

Övanstående utsända steg således av tåget de första dagarna i augusti 1954 i Luleå för att söka sig till Fredsgatan 17 och familjen Ljungstrand som lyckligen blivit utvalda att hysa oss alla i två långa år. Ytterligare en FFV-are anslöt sig till oss, det var den från Torne-dalen kommande 5229 Lars "kockopitt" Waara han hade den för oss helt avvikande yrket "motorslusk" - i övrigt enda nackdelen med honom. Vi bodde nära naturen i form av Gältzudden, friluftsområdet med bad som större delen av sommaren var isfri och där vi några gånger provade bada men oftast var vi fortare ur än i.

Rune hade en syster som krossat Öresund simmande och närde därför själv en dröm att krossa någonting. Luleälven fick duga, "Bölja" och jag bemannade följbåten som vi lånade på badet en kväll och rodde över till gamla färjestället. Rune klädde av sig, lade klockan i en toffel och med ett ljudligt magplast startade krossandet av "Lapplands blå band". Vi upptäckte emellertid snart att båten läckte väl mycket för den hastighet Rune kunde uppnå bland isflakten. Vi måste ösa och "Bölja" - ett för stunden mycket passande namn - tog det enda som fanns, Runes tofflor. Då sjönk simmaren i sina försök att tala om att klockan fanns i ena toffeln. Allt räddades men trots toffelstorleken - ja den dubbla - gick det för ovanlighetens skull in mer än det gick ut, vi måste forcera. Precis innan vi skulle gå till botten med vårt problem nådde vi bryggan, kanalkrossaren kom lite efter men allt slutade i framgång trots allt. Vi bodde i ett stort tvåvåningshus där vi disponerade hela övervåningen och låg en till tre man i varje rum. I ett litet annex bodde dock två, lyan kallades "Savoy" därför att "Lelle" dag och natt spelade jazz på grammfon. Att bo på det sätt som vi gjorde på andra våningen, hade sina risker. Det hände en sen natt att en man kom hem-smygande i mörkret varvid rumskompisen vaknade. Den fullt påklädde skriker "skynda dig vi har försovit oss, bussen går snart". En klär av sig i lugn och ro, den andre kastar på sig kläderna och springer ut men på gården går det hela upp för honom.

Att mord inte skedde får väl höra till undrens värld.

Ute på jobbet började det bra, flottiljchefen överste Hugo Svenow kom upp och hälsade oss välkomna. Verkstañ var stor, ny men tom, det var en av anledningarna att man ville ha upp oss. En och annan "lappgubbe" smög omkring men i stort sett var det öde. När vi alla spränglärda telemontörer stod framför ingenjörens bord första dagen och en förman kommer fram och frågar: "kan någon Fr 7?" Fr vadå??? svarade vi. "Kan ni inte det - kan ni ingenting" svarade han och gick, följd av nio par glödande ögon, vi som var radarutbildade och allting. Det har senare gått upp för oss att ur hans synpunkt just då var vi till liten hjälp oavsett vad vi tyckte, här hjälpte inte bara teorier.

Verkstadschefen, en verkmästare, hade den olägenheten att plötsligt stå mitt på golvet när vi minst önskade det. Hans sjätte sinne för detta avslöjades snart. Hissen upp till oss hade ett runt fönster i dörren. När hissen stått en stund slocknade ljuset och passageraren kunde osedd betrakta verksamheten, vi började således hålla ögonen på hissfönstret och slå larm när lågan s a s släcktes, detta besparade oss en hel del obehag.

Målaren Tegenholm hade vi mycket kontakt med både i tjänsten och på fritiden. Vi slängde ofta "käft" med varandra, han ibland målarpenslar med färg då vi gick för långt. Den ende som fick smeden att springa var han men det har sin förklaring. Målaren skulle grundmåla en SK16 med en gulaktig färg. För att rationalisera och underlätta omrörningen gick han in i smedjan och satte en böjd rundstång i pelarborrmaskinen, lägsta hastigheten och 20 liter färg omrördes utan besvär. När det var dags för en ny burk så var proceduren densamma men inte borrhastigheten, någon hade varit och ovetandes ändrat hastigheten. Vispen tog tag i burken och vips var smedjan gul inklusive smén och målaren. Smeden kom ut först, målaren lite senare efter det han borrar hål i gula hinnan på glasögonen först.

Norrlänningarna är tålmodiga men även de kan anse måttet rågat och målar-måttet rann över ordentligt en gång i alla fall.

S14 Storken hade varit inne på översyn och stod nu i målarverkstañ för finputsning. Det som pågick var finlir i form av anvisningsmålning, "trampa ej här" och liknande. För att höja stämningen på verkstaden hade man bestämt måla om plåtskåp och hyllor från trist grå till pigga kycklinggula. Tre av våra yngre medarbetare, Ola (5434), Conny (5409) och troligen Tommy (5319) skulle ta ner skåpen till målning på en s k skyffelvagn. Under en sådan transport växlades några "vänliga" ord med "kludden" varvid uppmärksamheten inte var där den borde vara. Man körde på en tryckluftslang på golvet och vagnen duckade och skåpet föll av och slog av stabilisatorn på flygmaskinen, det som sades går inte att återge.

Bland flygplanincidenterna får jag väl inte undanhålla mina egna små bagateller ty då löper även jag risken att någon annan förstorar händelsen. Så småningom fick F21 "Tunnan", S29 och vi skulle installera navigeringsradar (PN50). Jag höll på att provköra en sådan ny installationen på "6-an". För att bättre se L-skopet längst ner på instrumentpanelen brukade jag vika spaken åt sidan. Den gick ganska tungt så det hände att någon strömställare på spaken samtidigt trycktes in men det var betydelselösa funktioner som i detta sammanhang beställdes, exponering av främre lodkamror exempelvis, inga kamror fanns monterade. Den här gången smäll det dock ordentligt, när dammet lagt sig och jag konstaterat att det inte var katapulten såg jag två platta fälltankar på golvet. En plomberad strömställare hade vi installationen glidit över till ett spärrat läge och istället för manövrering av omonterade kamror fälldes extratankarna och den dagen var förstörd, liksom tankarna i dubbel bemärkelse.

Katapulten ja - den var ju inte så trevlig alltid, speciellt inte då olika historier florerade om hur man fått torka bort folk från bjälkar och tak efter vådaskjutningar inomhus. Man såg nog lite ängslig ut till en början men det var nog ingenting mot vad jag gjorde en höstdag jag provkörde en PN50 utomhus. I hörtelefonerna i huvan lyssnade vi på dens k triggningen, men denna dag lossade jag telefonproppen för att få tyst en stund.

Det gick inte bra så jag beslutade gå in en stund och lugna ner mig. Jag reste mig häftigt i sitsen varvid proppen, som fastnat bakom utlösningshandtaget för katapultstolen i dess nedre del, drogs ut ett par decimeter. Det var skönt den gången att känna fast sand under fötterna. Bland de första maskiner vi fick stifta bekantskap med var S 18. Vi utsattes för en del skämt från våra läromästare utan att egentligen göra skäl för detta och jag kommer ihåg när Rune en gång uppmanades att från navigatörsplatsen prova innertelefonen. "Ta den svarta tratten och håll den tätt intill munnen och räkna skall jag lyssna här framme" sade en garvad flygplansgubbe. Ingenting hördes och när Rune sökte felet mynnade slangen ut i tomma intet utanför flygplanskroppen - han hade talat i toaletten s a s.

Allt var inte manna som kom från himlen.

Rune var även utsatt för andra saker. Han hade en sällsynt vacker dialekt för att vara här uppe, vid prov av en radiostation vid ett tillfälle fick han från Kallax radio följande rapport: "Ljudstyrka fem - läsbarhet , så lång ner räknar vi inte här" Tråkigt när folk inte förstår riksdagssvenska.

Vi sysslade även med PJ 21, den gamla surplusradarna från England. När vi kom upp stod en sådan redan nerplockad i molekyler och det tog oss nästan ett år att lista ut hur den skulle sättas ihop och bringas i funktion. Arbetsledningen sattes på hårda prov och än i dag tycker jag mig se spår av den tiden hos överlevande individer. Något av samma fasa ser de tillbaka på 1950-talets mitt som överlevande från koncentrationslägren minns 1940-talets mitt. Repräsentanter för arbetsledningen såg i oss en nyare form av Egyptens gräshopper, det låg kanske något i det. Under slutprov av en PJ 21 lyckades Hellberg (5509) från Tornedalen nästan att snöra av sig som masken Max. Det var så att Hessmo (5510) skulle sköta hydraulkranarna som manövrerade stationens ben medan Huga vevade, d v s med en stor bormaskin stod för trycket. Ett ben- på stationen - släpade efter i lyftet så Per stängde alla de andra kranarna för att komma i kapp med eftersläntaren.

Då gick detta ben i låskolven, med andra ord det blev tvärstopp varvid bormaskinen började rotera och linda upp Hugos skinrock tills Per slet ut stickproppen för bormaskinen men då såg Hugo ut som ett timglas med något rött i överst. Ur "timglaset" strömmade en lång rad finska, förmodligen tackade han Per för att han stannat borren s a s.

Vi hade även en fritid fast att vi tillbringade den delvis ute på F21, vi tränade handboll med flygbaskårens då framgångsrika lag. Lakan, örngott och handdukar lånade vi från F21 varför vi med jämna mellanrum turades om att ta tvättväskorna - två stora resväskor, till F21 för tvättbyte. En sen kväll efter handbollen kom Rune och Bob släpande på tvättväskorna efter Repslagargatan på väg hem. Polisen rinner upp och stannar, frågar vad som finns i väskorna. "Tvätt" svarar en av dem men så enkla grejor går inte Lulepolisen på de ville syna. Det var lite snopet för dem att uppgiften stämde men kåren fick revansch senare på Rune när han stoppades för att inte ha lyse på cykeln. Försöken att prata sig ur brottet lyckades inte och då tyckte Rune att "Ta upp att jag saknar ringklocka också - farsan är bankir!"

Tvättväskorna höll på att kosta liv också i bussen ty de var stora och klumpiga och svåra att manövrera. Lasse glömde en gång att hålla mot under då han drog ur väskan från bagagehyllan varvid F21 prydligaste gentleman fick hatten krossad. Efter detta tittade alla ängsligt upp på hyllan innan de valde sittplats.

Troligen blev vi Luleås första raggare när vi 1955 köpte en Oldsmobil modell 1936. Vi bildade ett bolag och köpte bilen tillsammans, Bölja var nog den ende som inte var med i bilen men han fick stå som långivare i alla fall. Nästan varje söndagsmorgon fick vi rycka ut och bärga "Hannibal" när och fjärran, han hade väldigt svårt att orka ända hem.

Det finns ännu mera i huvudet på en gammal gubbe men det får räcka nu. Jäg har förmånen att dels ha Jan i Luleå dels våldgästa Lennart och Stig på somrarna ibland, så då friskas minnena åter upp fast versionerna kan vara olika.

5205 K-G "Egon" Andersson

SA FÖDDES VÄSTERÅSFÖRETAGET ASEA

Det är i år hundra år sedan ASEA bildades. Eftersom Västerås inte bara förbinds med FFV, utan även med ASEA, kan det kanske vara intressant för FFV:are att få veta hur företaget en gång i tiden startades. Historien om ASEAs tillkomst berättar faktiskt en hel del om Sverige för ett sekel sedan, och om de män som då verkade här.

De svenska industrimännen var mycket öppna för impulser utifrån, och de reste flitigt i andra länder. Bland resenärerna fanns den unge ingenjören Jonas Wenström och en äldre affärsman vid namn Ludvig Fredholm. Var för sig och utan att känna till varandra besökte de en rad mässor och utställningar, där de upptäckte att elektriciteten var på stark frammarsch och erbjöd intressanta möjligheter.

Jonas Wenström koncentrerade därför sina krafter på arbetet med olika elektriska maskiner. Han var annars en av sin tids typiska universal-uppfinnare, som nyfiket gav sig på än det ena, än det andra - ett batteri, en megafon, navigationsinstrument, tröskverk, en mjölkseparator, bergborrar, malmskiljare osv.

Ludvig Fredholm anordnade 1881-1882 provbelysningar i Stockholm och på flera orter ute i landet. Han grundade år 1883 Elektriska Aktiebolaget i Stockholm, det företag som senare ombildades till ASEA.

Grosshandlaren Ludvig Fredholm var den lika typiska affärsmannen. Han hade ett misslyckat förflutet som bankir, då den bank i vilken han var huvuddelägare gick i konkurs. (En annan delägare i banken var bibliotekstjänstemannen August Strindberg, som för att reda upp sina affärer snabbt skrev ihop sin genombrottsroman Röda Rummet!) Fredholm blev därigenom tvungen att söka ett nytt verksamhetsområde, och engagerade sig därför helhjärtat för att introducera elektrisk belysning i Sverige. Han hade visserligen ingen teknisk utbildning, men det betydde inte att han saknade blick för vad som var livskraftigt bland alla de otaliga tekniska nyheter som översvämnade marknaden.

Wenström och Fredholm tillhörde de verkliga pionjärerna, som inte hade några föregångare att följa. På ett mycket svagt teoretiskt underlag arbetade uppfinnare över hela världen med att försöka lösa elektricitetens många gåtor. Dödfödda hugskott blandades med geniala tekniska genombrott. (Wenström var förresten nära att bli först med glödlampan, men Edison hann före!)

Till det svåraste hörde inrknadsföringen. Ingen i Sverige hade ju sett elektriskt ljus - hur skulle man då få politiker och andra beslutsfattare att satsa på detta nya påfund? Biträdd av Göran Wenström (yngre broder till Jonas) reste Ludvig Fredholm omkring och arrangerade provbelysningar för en storögd allmänhet.

Möte på Hindersmässan

Vid ett sådant tillfälle - i samband med Hindersmässan i Örebro 1882 - sammanförde Göran Wenström sin chef Ludvig Fredholm med brodern Jonas, som just då hade blivit klar med sin första fungerande dynamomaskin. Fredholm var samtidigt i färd med att välja bland de utländska system som fanns tillgängliga, men han såg genast att Jonas Wenströms konstruktion stod sig väl i konkurrensen.

Jonas Wenström var en snällrik uppfinnare och konstruktör som bara fick leva i 38 år.

Hans största uppfinning var trefasssystemet, en idé som han dock delade med några samtida ingenjörer.

Jonas Wenström och Ludvig Fredholm beslöt att gemensamt starta ett bolag för att exploatera Wenströms uppfinningar, och i början av år 1883 bildades "Elektriska Aktiebolaget i Stockholm". Tillverkningen skedde på vinden hos Arboga Mekaniska Verkstad, som ägdes av Fredholms sväger. Utrustningen var ytterst primitiv - den påminde snarast om vad som i dag finns i ett normalt hobbyrum. Det fanns t ex ingen lyftanordning, så den starkaste av de fem anställda, L G "Store-Lars" Larsson, fick tjänstgöra som travers.

Kontoret var inrymt i Fredholms bostad i Stockholm, och lagret flyttades omkring mellan olika lokaler.

Chef för verkstaden blev Göran Wenström, som dessutom tillsammans med en utornstående partner bildade "Wenströms & Granströms Elektriska Kraftbolag" för att lansera elektriciteten som kraftkälla inom industrin. "Elektriska Aktiebolaget" ägnade sig däremot endast åt belysning.

Kraftbolaget förband sig att uteslutande använda maskiner från "Elektriska Aktiebolaget", men de båda företagens inbördes förhållanden blev snart mycket komplicerade. Slutet blev att de år 1890 slogs ihop till "Allmänna Svenska Elektriska Aktiebolaget". I inbjudan till aktieteckning angavs Arboga som lokaliseringssort, men grannstäderna Örebro och Västerås ville annat.

I Västerås fanns kapitalet

Västerås vann dragkampen efter ett kraftfullt ingripande av stadens starke män. De fick en viss hjälp av slumpen: Borgarna i Västerås hade skrapat ihop det kapital som behövdes för en industrietablering: långt gångna planer på en stor snickerifabrik hade just spruckit. I exakt rätt ögonblick publicerade herrar Wenström och Fredholm sina planer, och västeråsarna kunde omedelbart erbjuda sig att finansiera det nya bolaget på villkor att företaget etablerades i Västerås. En annan bidragande orsak var att Västerås kunde erbjuda vattenkraft från den närbelägna Svartån. Ett turbinhus uppfördes därför istället för den kvarn som legat vid vattenfallet.

Turbinhuset, Västerås stads kraftstation i Svartån, är det enda bevarade byggnadsminnet från ASEAs tidigaste år i Västerås.

Det fungerar nu som ett museum som kan beses vissa tider.

Intressena sammanföll, och Arboga Tidning suckar: "Det blivande storindustriella företaget har inte kunnat undvara den kraftiga hjälp som västeråskapitalisterna med levande intresse för sin stads förkovran lämnat. Nerikes Allehanda instämmer: "För den samhällsanda som uppenbarar sig i Västerås, måste man taga hatten af!"

Vid sekelskiftet drabbades ASEA av en finansiell kris som så när slutade i en katastrof, men företaget räddades av ny, ung verkställande direktör: Sigfrid Edström. Hans namn kom att bli intimt förknippat med ASEA under lång tid - 49 år - som VD och styrelsens ordförande. Sigfrid Edström blev senare även känd som idrottsledare, bland annat som president i olympiska kommittén och överledare vid flera olympiska spel.

Idag är ASEA en världsomspännande koncern med nära 60 000 anställda i ett hundratal länder. Av de 40 000 som är anställda i Sverige finns "bara" 12 000 i Västerås. Resten är fördelade över hela landet. De senaste åren har inriktningen ändrats från att vara ett elkraftföretag till ett elektronikbaserat företag inom energi- och automationsområdet.

Göran och draken

Den 17 oktober kl 14.00 mottog jag genom chefen för flygvapnet Sven-Olov Olsson den största ersättning för inlämnat förslag som utdelats inom försvaret någon gång.

Det var ett stort ögonblick, och samtidigt ett kvitto på att man till slut blivit tagen på allvar även när man kommit med tillsynes kantiga idéer. Eftersom jag nog aldrig hade hamnat i detta läge om jag inte genomgått flygförvaltningens verkstadsskola vill jag härför framföra ett mycket stort tack till alla gamla lärare (Sundholm, Stage, Söderberg, Fernlov, Norbäck, Köler, Nilsson, Lundström och Jarking, om jag nu minns alla) som bidragit till att jag fick den grundkunskap och fostran som måste till för att nå ett sådant här mål.

Även ett tack till David och Elvira för att jag fick bo kvar på Lövudden (trots dom många tokigheter som kunde uppstå) för utan bostad där hade jag inte kunnat gå färdigt på skolan.

JULHÄLSNING

När jag vandrar den asfalterade vägen Lövudden - Johannesberg tänker jag på den ibland nog så mörka stigen vi fick gå, jag minns kvällsbekymren med den stängda porten på punkteringar, trasiga cykelkedjor o s v. Jordgubbslanden är borta, av äppel- och päronträd finns inte mycket kvar och löven - dem bryr sig ingen om. Men jag minns också stunderna på grässlätten bakom herrgårdsbyggnaden med sketcher, "Jakob var är du", "Kickans" dramatik, dragspelsmusiken etc. "Korset stod tecknat på fanan" var avslutningsorden. Vid ett tillfälle var ombudsman Heildén i FCPF gäst och han yttrade: "Ni fostrar ju medborgare". Pricken över I! Det var vad KFUM ville genom sina medarbetare, föreståndare, husmödrar och andra. I detta sammanhang passar det att erinra om den legendariske vaktmästaren under några år, Gunnar Larsson, nyligen avliden. Ömsom kunde han vara sträng men mer ömsint för den som av en eller annan orsak behövde omtanke.

Hälsningar från elever bär vittnesbörd om att elevhemstiden var en glad och lycklig tid.

Under våren såg jag i parken en ung ek, till synes torr men långt efter andra ekars lövsprickning varslade knoppar om liv i den torra eken, det blev löv på några grenar. Roten var icke död, ur det osynliga kom kraft som icke kunde hejdas, Skaparens kraft!

Så är det också för oss människor. Synliga eller osynliga, de andliga krafterna finns i våra hjärtan. "Korset stod tecknat på fanan", tänk på det när Du minns flagghissningen, andakten under elevhemstiden eller när Du ser den svenska flaggan vaja för vinden, med solens guld mot himlens blå. Korset är segertecknet, som gör att vi åter och åter kan uppleva jul efter jul, hälsa julens Konung, erinras om "att en Frälsare blivit oss född". Ett livets tecken, som ständigt vill låta sig förnyas i våra hjärtan.

Käre FFV-vän, Du önskas god jul med varm önskan om att Jesus-barnet än en gång ska få väcka liv och glädje för Dig och Dina kära!

Christinas

Hur hamnade jag på FFV egentligen?

Ja den frågan har jag ställt mej ett flertal gånger. Hur som helst, idag vet jag att det kanske var det bästa som kunde hända mej. Jag tillhörde den skara, som inte hade en aning om vad som skulle möta mej i den för mej helt främmande staden Västerås. Egentligen är det min svåger, som är orsaken till alltihopa. Mitt flygintresse var väl i stort sett lika, som för de flesta andra i femtonårs åldern.

En händelse, som troligen satt fart på mitt intresse, var när jag blev uttagen till ett flygpojksläger på F16 i Uppsala 1957. Där fick jag, under gemytliga former, följa flottiljverksamheten i tre veckors tid. Höjdpunkter var de två tillfällena, som flygning med SK16 stod på programmet.

Efter denna, för mej enorma upplevelsen, hade jag bestämt mej för att "vika" livet för flygvapnet.

Nåväl, riktigt så blev det nu inte.

Att jag skulle börja min "karriär" vid flyget stod nu helt klart. Men hur? Det var då min svåger kom in i bilden. Han hade sett hur flygfixerad jag hade blivit, och kom en dag farande med en annons rörande utbildning på Kungliga Flygförvaltningens Verkstadsskola i Västerås.

Naturligtvis tänkte jag på den. Speciellt också när min mamma gav sitt medgivande med kommentaren, - att det inte kunde vara lika farligt som att bli flygare - vilket hon antagligen hade trott att jag helst ville bli.

Saken var klar, jag sände in ansökan. Första överraskningen var en kallelse till test i Ronnebys stadshus. Vad nu då, - ville dom kolla mina flygkunskaper - var min spontana reaktion.

När jag kom hem till föräldrahemmet igen, var jag nedstämd och hade planer på att "vika" mitt liv för något annat.

När jag sedermera fick brevet, som bekräftade antagningen, förstod jag att det inte hade varit krav på att klara alla uppgifterna. Entusiasmen var det inget fel på när jag klev på tåget, i det lilla småländska samhället Tuna, för att bege mej till något som jag inte visste mycket om.

Väl framme i Västerås central, gällde det att hitta ut till Lövudden. Nu tog jag fram ett av de goda råd, som mina föräldrar hade försett mej med, nämligen att kolla in omgivningen efter "bröder", som befann sej i samma situation.

Visst var det tillämbart. Jag hittade nästan omedelbart ett par vilsekomna blekingar, med vilka jag slog följe. De var 5855 Sjögren och 5856 Svensson, och möjligen någon mer som jag inte minns.

Inkvarteringen blev för mej i det nya elevhemmet på Lövudden tillsammans med 5857 Svensson och 5859 Wallin.

Internatinkvartering vad är de? var en av mina första frågor. Jag behövde inte vänta länge på svaret. Det framgick med all önskvärd tydlighet av de ordningsregler, som delgavs oss, och inte minst av Molins oförtröttliga arbete med att få oss att följa dom. Efter första veckan var jag väl förtrogen med de rådande förhållande, trodde jag, och kände mej tillfredsställd med mitt val. Men vad hände nu? en helt ny klass, med ett ganska tufft uppträdande, dök upp.

Det var tvåorna, som hade en vecka senare start än vi. Vem minns inte den dagen i matsalen efter middagen, när en allvarlig elev från tvåan reste sig upp och sa helt kort: "samtliga ettor skall stanna kvar efter maten".

Det var ord och inga visor som förkunnades. Först ordningsreglerna från skolan och sen det här. Min reaktion kom snabbt.

Mitt första brev hem, som talade om positiva och optimistiska tankar om framtiden, byttes till mer försiktiga uttalanden liknande - att det kunde nog bli hårda tag här -.

Så här efteråt kan jag erkänna, att första veckorna efter detta förhållningstal, kände jag mej illa till mods och undrade vad som egentligen skulle hända.

Emellertid kom den dagen, när vi visste var vi hade varandra och ett mera normalt förhållande uppstod.

Händelserna blev många med tiden. Av någon anledning är det lättare att komma ihåg minnen från Lövudden än från själva skolarbetet. Antagligen beror det på att fritidsaktiviteterna var ganska intensiva, mycket tack vare KFUM:s fina anläggning på Lövudden. Nå, vilka händelser sitter nu kvar i en gammal FFV:ares huvud? En som kom till vår nytta, men först såg ut att flyga sin kos, var följande:

Vi hade brist på cykelställ på Lövudden, varför frågan togs upp på skolan, där det beslutades att tillverka sådana.

Vår förträfflige lärare von Köhler konstruerade ställen, varefter de byggdes av de material som låg oss varmast om hjärtat, nämligen aluminiumplåt.

Väl färdigbyggda transporterades de förnämliga byggnadsverken till Lövudden. Allt var frid och fröjd tills första höststormen kom. En morgon var såväl cyklar som ställ borta. Eftersom ställen var försedda med en överbyggnad, var vindfånget stort. Detta tillsammans med den ringa vikten, gjorde det till ett lätt byte för vinden. Efter att ha förankrat ställen i marken, och om jag minns rätt togs även överbyggnaden bort, fungerade de alldeles utmärkt.

Vi som var med i FFV:s ishockeylag 1959, har svårt att glömma den stora förlust som vi råkade ut för mot Västerås IK. Jag tror det var litet över tjugo mål mot ett eller möjligen två.

Om jag kommer ihåg rätt, så var det sista säsongen FFV hade ett ishockeylag.

En annan händelse, som säkert inte Molin minns som något smart tilltag. Det gör emellertid vi som utnyttjade fördelarna.

Händelsen utspelades kring den telefonautomat, som var placerad i Lövuddens gamla elevhem. Officiellt hade denna automat ett A-nr, som man skulle använda vid beställning av rikssamtal. Utgående samtal betalades sedan genom att stoppa i tioöringar på vanligt sätt.

Men apparaten hade också ett vanligt femsiffrigt nummer, som de flesta av oss kände till.

Inget var naturligare, för en FFV elev, än att testa vad som skulle hända om man vid beställningen istället uppgav detta nummer. Tanken var då att ingen skulle veta vem som var beställare, varför debiteringen måste utebli.

Det hanns med ganska många och långa samtal den närmaste debiteringsperioden. Men såg den glädje som varar!
Molin tyckte inte, tvärtemot oss, att tilltaget levde upp till de tankar han hade om oss.

Han hade ett ganska styvt jobb med att lista ut vem som låg bakom alla dessa samtal, när väl räkningen kom till KFUM, som var räkningsmottagare.

Vi som inte var så smarta, och hade ringt till vårt föräldrahem var det inte så svårt att hitta, eftersom samtalsmottagaren stod angiven på räkningen.

De eller den som hade ringt till bl a Sveriges Radio, avlägsna flickbekanta m fl klarade sig emellertid undan "Molles" detektivarbete.

Några flera händelser tänker jag inte berätta, utan jag hoppas att vi så många som möjligt kan träffas på kamratträffen den 20 maj 1984, då den rätta atmosfären finns för att minnas svunna tider. Hur jag hamnade på FFV framgick av min inledning. Att fortsättningen inte blev den som var tänkt är en annan historia.

Redan under min värnpliktstid, då vi män genomgår vår första kris, bestämde jag mej för att läsa vidare efter muck.

Jag flyttade tillbaka till Västerås, där en förberedande kurs för teknisk fanns.

Efter tre års studier, kom jag åter ut i arbetslivet. Vad var naturligare än att stanna i Västerås och arbeta på ASEA:s elektronikdivision? Tydligt inget annat, för på den vägen är det. Närmare flyget än vid mina tjänsteresor, lär jag aldrig komma. Bäst är kanske det, nu när man läser om de indragningar som drabbar flygvapnet.

5858 Åke Tedesjö

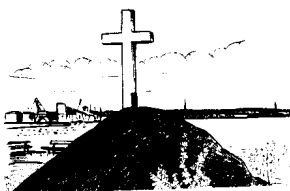
Penninglotter

Vi kommer även i år att dela ut 10 stycken penninglotter bland betalande medlemmar. Årets "Morot" lottas ut bland inbetalda medlemsavgifter som är poststämplade senast den 31 mars 1984.

Ständiga medlemmar deltar automatiskt. De tio lyckliga vinnarna får sin lottsedel omkring den 1 maj och namnen meddelas i nästa Pb. Så tag chansen, snabba på med inbetalningskortet så kanske Du vinner storkovan i vår!

Styrelsen

IN MEMORIAM

ARVID LUNDSTRÖM

Underrättelsen om att Arvid Lundström avlidit berörde oss alla smärtsamt! Vi minns honom som den gode och glade medarbetaren och vännen som alltid var hjälpsam och fylld av smittsam optimism. Under de år han tjänstgjorde vid Flygförvaltningens Verkstadsskola i Västerås kom han att betyda mycket för de elevkullar, som då fick sin utbildning där. Också i lärarkollegiet utövade han med sin starka personlighet ett välgörande inflytande. Förlusten av Arvid Lundström är stor och vi är många, som känner tacksamhet för vad han under sin livstid skänkte oss!

Gunnar Larsson

1944, alltså för nära fyrtio år sedan fick KFUM i Västerås en ny medarbetare, Gunnar Larsson. Han blev en vaktmästare som satte spår efter sig genom pliktuppfyllelse och livsglädje först vid Kopparbergsvägen och sedan Johannesberg, Lövudden. Efter kort avbrott med tjänst vid Mjölkcatedralen bröts hans verksamma liv av sjukdom som kom att prägla en tredjedel av hans åttioåriga levnad.

Tåligheten i sin sjukdom bar han i ödmjukhet, utan att släppa tanken på den tjänst han haft och den ungdom som han med stor iver sökt tjäna. Många nu vuxna män erinrar med värme om en tjänande medmänniska som till livets slut levde med dem i omtänksam minnesgodhet. Det lyser ljus över Gunnar Larssons livsväg och nu över minnet.

Allan Ebevik

Allan Ebevik har avlidit. Han efterträdde Arvid Lundström som förrådsförvaltare vid Flygförvaltningens verkstadsskola, där han verkade till sin pensionering.

Ebevik var intresserad av idrott och ordnade gärna tävlingar på Lövudden för eleverna.

Vi minns Allan Ebevik som en plikttrogen och vänlig människa och lyser frid över hans minne.

EN LITEN INLAGA

Jag bläddrar i min FFVK-pärm. Stadgarna sitter längst fram. I §1 står det att kamratföreningens syfte är att främja god sammanhållning och anda bland skolans f d elever.

I pärmerna finns också medlemsförteckning, gamla Propellerblad, gamla tidningsurklipp och mycket annat som påminner om FFV-tiden. Allt detta stärker känslan av tacksamhet att just jag kom med i denna fantastiska och unika verksamhet.

Ja, mycket av vad FFV:aren fått vara med om är sannerligen unikt och därför också värt att slå vakt om, så länge förutsättningarna finns kvar.

Varje jul kommer Propellerbladet - en händelse som varje FFV:are ser fram emot. Och instundande maj - närmare bestämt den 20:e - inträffar den varannat år återkommande kamratträffen.

Alla FFV:are kan av olika skäl inte delta i varje träff, men de som kan får, för egen och andras skull, inte utebli!

Allteftersom tiden går känner jag att det blir allt angelägnare att delta i kamratträffarna för att träffa gamla skolkamrater och KFUM:are som betytt så mycket för att vi blevo de vi blevo.

Möt upp - låt ingenting hindra Dig - till kamratträff den 20 maj 1984!

På återseende!

Gunnar Wikström
4239

PÅ VÄG

Motorljudet är monotont, måndag morgon, en ny hektisk arbetsvecka ligger framför mig. Resan mellan Eskilstuna och Solna är monoton, man blir liksom transporterad av bilen utan att själv vara delaktig.

Visst ja, Solna, måste ringa till byggnadsfirman och överenskomma om det första spadtaget för det nya kontorshuset i Kista. Tiden går fort, sedan jag blev Vd för Tandem Computers AB för två år sedan har vi mer än dubblerat personalen. Varför går det bra för oss i dessa kärva tider?

Produkter, idéer, personal, motivation? Motivationen naturligtvis! Där har inget förändrats. Tänk om svensk industri arbetade med dessa frågor lika mycket som de moderna amerikanska företagen. Tron på individen, tron på människans vilja, viljan att göra sitt bästa. Varför detta kollektiva tänkande, individen kommer ju helt bort.

Vad har påverkat mig till att vara annorlunda? Tanken går till de lyckliga år som jag tillbringade vid Hewlett-Packard i Californien och Colorado 1966-67. Då ett företag med tiotusen anställda, idag sjuttio-tusen. Deras framgång som företag och alla dessa människors utveckling tillsammans med företaget, allt centrerat till en filosofi att ge människor ansvar, låta dem ta initiativ, bli del av något framgångsrikt. Hur förvånad jag var över alla dessa människor som trodde på företaget och sig själva - hade en framtidsstro - att lyckas tillsammans. Hur förvånad jag var över samspelet mellan individen och företaget.

"Gästsocialisten" - jag ler vid minnet - det var nämligen vad de kallade mig under långa intensiva diskussioner. När man är utomlands försvarar man gärna den svenska modellen - vilken modell? Kanske har vi missat tåget, individens ansvar inför sig själv, - tanken flyger. - Johannisberg, Lövudden, Luleå. 5209, ett nummer - nej, en individ. En individ någon trodde på, gav en chans, satsade på, lät utvecklas, styrdes med varsam hand.

Ankomsten till Luleå 1954, 17-18 år gamla. Starta upp det som idag är TSBN-PS1. Vilket ansvar som vi fick. Varför - jo, någon trodde på oss. Trodde vi skulle klara av våra uppgifter. Uppskattning, känslan att ha utträttat något. Gränsen för en individs utveckling är okänd. Endast vår egen vilja och ett system som tillåter oss att utvecklas är begränsningsfaktorer. - Ger vi ungdomen idag motsvarande möjligheter, eller påverkar vi dem negativt genom vår egen brist på framtidstro - tron på oss själva?

Återkomsten efter Amerikaåren till Sverige och CVA. Utbyggnaden av Hewlett-Packard i Sverige, satsningen på dataområdet.

Diskussioner med Lennart Brendling över ett glas öl - Lennart, idésprutan då på Handikappinstitutet. Tanken på att starta eget - Lennarts produktidé och min idé om hur ett företag skall drivas, vilken tanke!

Alla svenska pessimister jag hade mött sedan hemkomsten från USA - Går inte i Sverige - Facket kör över dig - Här är det annorlunda. Men individen är ej annorlunda. Sagt och gjort, TEXAB Teknikexploatering AB bildas i Eskilstuna januari 1975. Idén: Utveckla och tillverka handikapphjälpmedel. Vilken respons, personalens utveckling, vilket ansvarstagande, fackets reaktion: Positiv, naturligtvis!

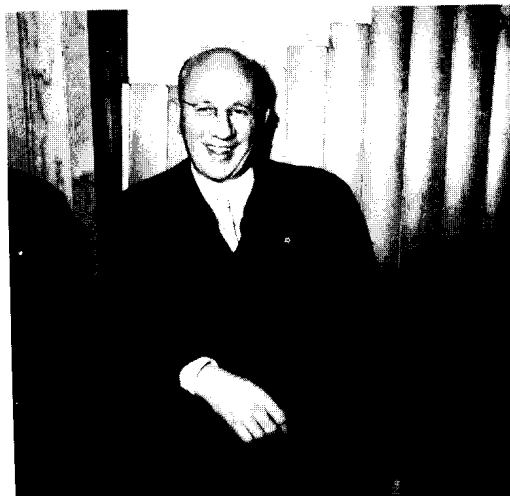
Texab utvecklas stadigt, 1980 kommer bud om försäljning - accepteras - det stora företaget tar över, Texab blir en del i LIC.

Nu faller den fina andan ihop när storföretaget träder in. Nu skall bevisas att denna typ av management är ledarfixerad.

Naturligtvis inte - allt fortsätter vid det gamla och utvecklas vidare. Varför? Enkelt, företaget Texab är essensen av en mängd individer som fått möjlighet att ta ansvar, utvecklas och bli delaktiga i något positivt. Den andan förändras ej av den som formellt äger ett företag. - Så det går här i Sverige, det går att starta något, att utveckla något, att tro på människan - individen - morgondagen.

Trafiken tätnar, jag är strax framme, bandet i diktafonen är snart slut. Från David Molins kärkomna brev om en julhälsning i Propellerbladet blev kanske något annat - "En deklARATION om individens möjligheter", ett julbudskap så gott som något.

Vi ses på kamratträffen! God jul från individen 5209 Stig Hertze

F d sekreteraren i Västerås KFUM Erik Tunås fyllde 80 år den 13 november 1983. Han blev då mycket uppvaktad. Vad han kanske satte mest värde på den dagen var att det första spadtaget då togs för uppförandet av ett kapell på Lövuddens strand - en dröm och en förhoppning som jubilaren haft och arbetat för i 20 år. Vi saxar ur Vestmanlands Läns Tidning: "Han befann sig då vid Gennesarets sjö i Israel på en av KFUM-kören anordnad resa. Han satt i israeliska KFUM:s lilla kyrka och såg ut genom det stora frontalfönstret, som utgjorde kapellets "altartavla". Den visionen ville Erik Tunås omplantera i sin egen förening i Västerås, där Mälaren snart får tävla med Galileiska sjön som utsikt för de andaktssökande. Ingen KFUM-KFUM-avdelning i vårt land har för övrigt något liknande." Nu skall drömmen om ett kapell vid mälärstranden bli verklighet. Hoppas att bygget hinner bli färdigt till kamratträffen den 20 maj 1984.

* * *

Redaktionen vill så här några dagar i förväg passa på att framföra ett hjärtligt grattis till David Molin som den 17 jan 1984 fyller 75 år. Tack David för att Du fortfarande vill och alltid ställer upp i styrelsearbetet och som medarbetare i propellerbladet.

JUBEL-TRÄFF

När nästa kamratträff går av stapeln den 20 maj 1984 är det 40 år sedan dom första eleverna gick ut i praktiktjänstgöring. Många "småjubileer" kan firas. 49-orna att det är 35 år sedan dom började, 54-orna att det är 30 år sedan, 59-orna att det är 25 och 64-orna att det är 20 år. Men 45-orna kan fira att det är 35 år sedan dom tog sin examen, 50-orna att det är 30 år o s v. Ja, alltid finns det bra skäl att samla sin klass! Men någon måste ta tag i det. Du kan göra det - dina klasskompisar kommer att tacka dig!

Föreningen ställer upp med kuvert, adresslappar samt frimärken.

Ring eller skriv till: Rolf Olsson

Turedalsgatan 42

732 00 ARBOGA

Tel: 0589-135 48

48:ornas 25-års träff

EN BLICK TILLBAKA SAMT EN JULHÄLSNING

När jag i dag tänker tillbaka på de år som jag hade förmånen att få leva på Lövudden-Johannisberg tillsammans med eleverna i Flygförvaltningens Verkstadsskola så är det många minnen som tränger sig på. En gemensam upplevelse, fördelad på ca: 750 söndagar, är de morgonsamlingar, "korum", som vi då samlades till. Många försök gjordes att få bort denna programpunkt från dagordningen. Den ena årskullen efter den andra skickade sina elevrådsrepresentanter till skolans rektor med begäran att denna obligatoriska programpunkt skulle strykas. Men av någon anledning blev det inte så. Det är ganska märkligt, tycker jag nu, att tänka på att varenda söndagsmorgon samlades vi i matsalen under den mörka och kalla årstiden och i friluftskyrkan när värmen gjorde det möjligt att sitta där. Och i själva verket skulle det ju ha varit mycket enkelt för de kära eleverna att omöjliggöra korum-hållandet. Hur var det de gånger vi anlitade en präst eller en pastor från stan och denna greps av studens betydelse och sin egen vältalighet och predikade längre än den kvart som han fått sig tillmätt? Då började ett försynt hostande och skrapande med fötterna och han fann för gott att hastigt avsluta sitt pratande. På det sättet eller genom att kollektivt ha uteblivit från morgonsamlingarna skulle det hela ju enkelt ha omöjliggjorts! Men våra morgonsamlingar genomfördes programenligt ända till den dag elevhemsverksamheten i samarbete med Flygförvaltningen upphörde. Jag kan erinra mig bara ett tillfälle, då ett störande moment inträffade. Det var när en elev, mitt under det jag talade, intog sin favoritställning genom att lägga upp fötterna på ett bord! Jag stannade upp mitt i mitt ordflöde och röt: "Ta ner fötterna från bordet, J...!!" Och han lydde faktiskt, den gode eleven! Men senare har jag fått veta att han var ytterst förgrymrad på mig för att på det sättet blivit tillrättavisad inför alla kamraterna! -

Ofta har jag undrat om det som predikades de där gemensamma söndagsmorgnarna blev till någon glädje och välsignelse för Er unga åhörare? Men det är väl något, som man aldrig kan få veta något om!

Men nu kommer ännu en julhelg till oss med samma budskap som våra morgonsamlingar har velat bringa! Att Jesus Kristus har kommit till vår värld för att besegra onskans makter och låta oss människor få frid i våra hjärtan och hem och fred där ofred råder! Med denna hälsning ber jag att få önska Er alla en i bästa mening god julhelg och ett gott nytt år

Er David Molin

Det här årets utgåva av Propellerbladet har gått ut till 853 (712) adresser. Under 1983 har 360 (306) medlemmar betalat sin medlemsavgift. Siffrorna inom parentes gäller föregående år. Med detta Pb sändes även en påminnelse ut till samtliga "kända" medlemmar som "glömt" att betala in sin avgift 1983.

RO

Jubileumsdax årgång -60

Se upp alla Ni som gick i 1960 års klass. Det är nu 20 år sedan vi tog vår examen. Vi måste givetvis fira detta genom att ställa upp mangrant på kamratträffen 1984.

Dessutom tänker 6052 Persson och 6036 Klingsell ställa till med stor klassträff dagen innan kamratträffen. Inbjudan och övriga detaljer kommer i Era brevlådor under våren. Men boka redan nu 19-20 maj så Du inte missar detta unika tillfälle att åter få träffa alla gamla trevliga kamrater från Din Västeråstid. Vi vet genom rundringning att intresset är stort och många har redan bestämt sig för att komma. Frågor, synpunkter och ideer om träffen kan Ni få genom att kontakta Ronald Persson Tel 08-81 61 61 eller Jan-Olof Klingsell 0142-208 03.

Väl mött!

JULNÖTEN.

Det bor en Eremit vid ett vägskäl i närheten av Mecka som har blivit känd för en liten egenhet. Han är konsekvent så till vida att han talar sanning och ljuger varannan gång någon frågar om vägen till Mecka.

Har han ljugit för en så talar han sanning till nästa och omvänt.

Nu kommer själva nöten:

Hur skall man formulera en och endast en fråga till Eremiten för att ur svaret kunna dra slutsats om det rätta vägvalet?

Svaret sändes senast 31 01 31 till: Rolf Olsson, Turedalsgatan 42, 732 00 Arboga. Bland inkomna svar belönas de fem först öppnade rätta lösningarna med varsin penninglott. Vinnarna presenteras i nästa nr.

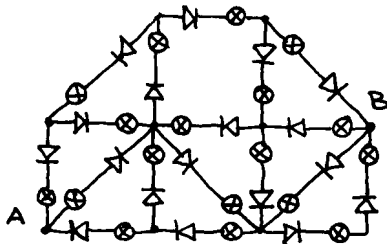
De penninglotter som utlottades bland inbetalda medlemsavgifter och inkomna rätta svar på Julnöten tillföll följande medlemmar:

6337 Tore Lundberg Vällingby	5857 Owe Willingskär Hindås
4609S Bengt-Olof Jonsson Solna	6214 Peo Fällmar Uppsala
5654 Torsten Olsson Degeberga	4908 Roland Fransson Täby
5701 Ronny Abrahamsson Färjestaden	4215 Bertil Nyström Trollhättan
5839 Bengt Keskitalo Luleå	6342 Kjell Nilsson Järfälla
6528 Leif Svebeck Linköping	5936 Sören Janeheden Arboga

Vinnare av Julnöten: 6528 och 5936. (Endast två rätta svar inkom).
Bland dessa lottsedlar utföll 4 st vinster på 50 kr

Rätt svar på föregående Julnöt är att flest lampor lyser i det fall då B är positiv. Flest lampor innebär 8 stycken som lyser.

RO

Trivselhotell i Västerås

- 35 RUM 80 BÄDDAR
- 18 RUM MED BAD
- FRUKOSTMATSAL
- SÄLLSKAPSRUM MED FÄRG-TV
- EGEN PARKERING
- PERSONLIG SERVICE OCH TRIVSEL

 Hotell Arkad ab

Östermalmsgatan 25
Telefon 021-12 04 80